

Birinci Bölüm

KY

Bir nehrin ortasında dikilmiş duruyorum. Rengi mavi. Koyu mavi. Akşamın alacakaranlığının rengi yansıyor üstüne.

Hareketsizim. Hareketli olansa nehir. Durduğum yerde itip kakıyor beni. Su, kenardaki çimenlerin içinden geçiyor ıslık çalarak. “Çık dışarı,” diye sesleniyor görevli. Nehrin kıyısında durmuş, el fenerini yüzümüze tutuyor.

“Ama cesedi suya bırakmamızı siz söylemiştiniz,” diyorum, görevlinin sözlerini bile bile çarpıtarak.

“Kendiniz de girin demedim ama,” diye çıkışıyor görevli. “Hadi bırakın şunu da çıkın sudan. Kabanımı da getirin. Artık ona ihtiyacı yok.”

Kafamı kaldırıp, cesedi taşımama yardım eden Vick’e bakıyorum. Vick suya girmedi. O buralardan değil, ama dış eyaletlerdeki zehirlenmiş nehirler hakkında çıkan söylentilerden kamptaki herkes gibi o da haberdar.

“Tamam, ziyarı yok,” diyorum Vick’e sessizce. Görevliler ve memurlar bu nehirden ve bütün nehirlerden korkmamızı istiyorlar. Böylece onlardan su içmeye yahut karşıya geçmeye yeltenmeyeceğimizi düşünüyorlar.

Vick isteksiz isteksiz kenarda dururken, “Cesetten doku numunesi alınmasını istemez misiniz?” diye sesleniyorum kıyıda ki görevliye. Buz gibi su dizime kadar geliyor. Bu arada ölen çocuğun başı geriye düşmüş, açık kalan gözleri yukarı dikilmiş, gökyüzüne bakıyor. Ölüler göremez ama ben görüyorum.

Hem de öyle çok şey görüyorum ki. Oldum olası hep gördüm. Sözcüklerle resimler acayip şekillerde birleşiyor kafamda. Bu yüzden nerede olursam olayım, ayrıntıları hemen fark ediyorum. Tıpkı şu anda olduğu gibi. Vick korkak biri sayılmaz ama yüzü ince bir korku katmanıyla kaplanmış. Ölü çocuğun giysisinin aşınmış kollarından sarkan ipler, kolu aşağı düşünce suya kapılıyor. Vick nehrin kenarına yaklaştıkça, elinde tuttuğu incecik ayak bileklerinin ve çıplak ayaklarının rengi daha bir soluklaşıyor. Görevli cesedin ayaklarındaki botları bize önceden çıkarttırdı. Şimdi botları iplerinden tutmuş, elinde sallayarak dakikaları sayıyor kara kara. Öteki eliyle de el fenerinin yuvarlak ışığını doğruca gözüme tutuyor.

Kabanı çıkarıp görevliye atıyorum. Yakalamak için botları elinden atmak zorunda kalıyor. “Bırakabilirsin,” diyorum Vick’e. “Ağır değil, ben hallederim.”

Böyle söylememe rağmen Vick de benimle birlikte suya giriyor. Ölü çocuğun bacakları o anda ıslanıyor, siyah standart giysileri sıırıslıklam oluyor. “Pek de ahım şahım bir uğurlama merasimi sayılmaz,” diye sesleniyor Vick görevliye. Sesinde öfke var. “Dünkü akşam yemeğini kendisi mi seçmişti? Eğer öyleyse, ölmeyi hak etmiş.”

Kendimi uzun zamandır öfkelenmek konusunda öyle serbest bırakmışım ki, artık öfkeyi sadece hissetmekle kalmıyorum. Ağzımın içi öfkeyle kaplanıyor ve ben onu yutuyorum; sanki alüminyum folyo kemiriyormuşum gibi keskin ve metalik bir tat bıra-

kıyor ağızımda. Bu çocuk, görevlilerin haksız davranışları yüzünden öldü. Ona yeterince su vermediler, o da vaktinden evvel öldü.

Cesedi saklamak zorundayız çünkü bizi tuttukları bu kampa ölmememiz gerekiyor. Düşman icabımıza baksın diye köylere gönderilene kadar canlı kalmamız lazım. Ama işler hep böyle gitmiyor tabii.

Toplum bizim ölmekten korkmamızı istiyor. Ama ben korkmuyorum. Sadece yok yere ölmekten korkuyorum.

“İhlalcilerin sonu budur işte,” diyor görevli merhametsizce. Bize doğru yaklaşıyor. “Bunu biliyorsunuz. Onlara son yemek verilmez, uğurlama yapılmaz. Son söz hakkı diye bir hakları yoktur. Hadi şunu bırakın da çıkın.”

İhlalcilerin sonu budur işte. Aşağı bakınca havayla birlikte suyun da karardığını görüyorum. Gene de bırakmıyorum.

Toplumda vatandaş statüsünde olanlar törenle uğurlanırlar. Veda sözleriyle. Ölümsüzlüğe erişme şansından yararlınsınlar diye doku numuneleri alınıp muhafaza edilir.

Son yemek ya da doku konusunda bir şey yapmak elimden gelmez belki ama benim kelimelerim var. Resimlerle ve sayılarla birlikte kafamın içinde sürekli dönüp duran kelimelerim.

Ben de nehre ve ölüme uygun düşen şu kelimeleri fısıldıyorum:

*“Zaman ile mekânın bizi çevreleyen sınırlarından
Uzaklara savursa beni o tufan,
Ve yüz yüze gelsem kılavuzumla
Ah ne var, kum tepesini aştıktan sonra.”*

Vick şaşkın gözlerle bana bakıyor.

“Hadi bırakalım,” diyorum ve cesedi aynı anda bırakıyoruz.

İkinci Bölüm

CASSIA

Çamur benim bir parçam hâline geldi artık. Köşedeki lavabonun musluğundan akan sıcak su ellerimi kızartıyor ve bana Ky'ı hatırlatıyor. Ellerim şimdi biraz onunkilere benziyor.

Gerçi hemen hemen her şey bana Ky'ı hatırlatıyor.

İçinde bulunduğumuz ayın, kasım ayının renginde bir sabun kalıbıyla son bir kez ovuyorum ellerimi. Çamuru bazı açılardan seviyorum. Derimdeki her çizginin içine işleyip ellerimin üstünde bir harita çıkarıyor. Bir keresinde yorgunluktan ölmek üzereyken, derimdeki haritaya bakıp, beni Ky'a götürebileceğini hayal etmiştim.

Ky gitti.

Bütün bunlar, bu uzak eyalet, çalışma kampı, çamurlu eller, bitkin vücut, bu sancıyan zihin, hepsi Ky gittiği ve ben de onu bulmak istediğim için. Yokluğun insana bazen varlık gibi hissettirmesi ne tuhaf. Öyle dolu dolu bir yokluk ki bu, öylece ortadan kaybolacak olsa, sersem sersem etrafıma bakınır, sonra da odanın zaten boş olduğunu ama öncesinde Ky'ın varlığıyla değilse bile, en azından yokluğuyla dolduğunu fark ederim.

Lavabonun başından ayrılıp, kaldığımız barakaya bakıyorum. Odanın üst kısmında yan yana uzanan küçük pencereler

akşam karanlığının çökmesiyle kararmış. Yeni bir işte çalışmak üzere başka bir yere aktarılmadan önceki son gecem bu; atanacağım yeni iş son görevim olacak. Sonra da, dendiğine göre, oradaki tasnif merkezlerinden birinde kalıcı olarak görevlendirilmek üzere toplumun en büyük şehrine, yani merkeze gönderileceğim. İşte o zaman burada çamurun içinde debelenmekten, bu ağır iş cezasından kurtulup, gerçek bir işe kavuşacağım. Üç aylık çalışma planım uyarınca çeşitli kamplara gönderildim ama bunların hepsi Tana Eyaleti'ndeydi. Hep bir yolunu bulup dış eyaletlere gitmeyi ümit ettiysem de, o gün bugündür Ky'a bir adım daha yaklaşmış sayılmam.

Gidip Ky'ı bulacaksam elimi çabuk tutmam gerek.

Aynı barakada kaldığımız kızlardan Indie, beni itekleyerek lavabonun başına gidiyor. “Bizim için de sıcak su bırakmışsındır umarım,” diyor.

“Evet,” diyorum. Musluğu açıp sabunu eline alırken kendi kendine alçak sesle söyleniyor. Birkaç kız onun arkasında dizilmiş, bekliyor. Diğerleri de odada yan yana dizili olan ranzaların kenarına oturmuş, sıranın kendilerine gelmesini bekliyor.

Bugün yedinci gün, yani mesaj günü.

Kemerime takılı olan küçük çantayı dikkatlice çıkarıyorum. Bize verilen bu küçük çantaları sürekli yanımızda bulundurmamız gerekiyor. Çantanın içi mesajlarla dolu; ben de diğer kızlar gibi kâğıtları artık okunamaz hâle gelene kadar saklıyorum. Oria'dan ayrılırken Xander'ın bana verdiği yeni güllerin hâlen sakladığım taçyaprakları kadar narin kâğıtlar bunlar.

Yenisinin gelmesini beklerken eski mesajlara bakıyorum. Diğer kızlar da aynı şeyi yapıyor.

Kâğıtlar çok geçmeden kenarlarından sararıp çürümeye yüz tutuyorlar: Kelimelerin yok olup gitmesi anlamına geliyor bu da.

Bram'den aldığım son mesajda bana harıl harıl tarlada çalıştığını ve okulda derslerine hiç geç kalmayan örnek bir öğrenci olduğunu anlatıyor. Buna çok gülüyorum, çünkü en azından okul kısmını abarttığını biliyorum. Gözlerimi yaşartan şeyler de yazmış; büyükbabamın, son yemeğinde altın rengi kutuda duran mikro kartını görüntülediklerini söylüyor.

Tarihçinin, büyükbabamın hayatını özetledikten sonra onun en sevdiği anılarının bir listesini okuduğunu yazıyor Bram. *Hepimizle birer anısı var. Benimle en güzel anısı, konuşmaya başladığımda ağzımdan çıkan ilk sözüm “daha çok” olmasıymış. Seninle en güzel anısının ise “bahçedeki kızıl gün” olduğunu söylemiş.*

Büyükbabamın son yemeğinin olduğu gün mikro kartın görüntülenmesiyle pek ilgilenmemiştim; onun o zaman yaşamakta olduğu son anlara kendimi öylesine kaptırmıştım ki, geçmişine tam olarak dikkatimi verememişim. Karta hep yeniden göz atmak istediysen de, bunu hiç yapamadım. Şimdi, keşke baksaymışım, diyorum. Bana daha yakıcı bir keşke dedirten diğer konu ise büyükbabamın bahsettiği şu bahçedeki kızıl gün. Keşke o günü hatırlayabilsem. Büyükbabamla bir banka oturup konuştuğumuz sayısız gün hatırlıyorum. Baharda kızıl goncaların, yazları kızıl yeni güllerin, sonbaharda kızaran yaprakların arasında geçirdiğimiz öyle çok gün var ki... Belki büyükbabam bu günlerin hepsini kastetmiştir de, Bram –ler takısını eklemeyi unutup, “bahçedeki kızıl günler” diyeceğine “kızıl gün” yazmıştır yanlışlıkla. Evet, büyükbabam ilkbahar, yaz ve sonbahar mevsimlerinde oturup sohbet ettiğimiz o günleri kastetmiş olmalı.

Annemle babamdan gelen mesajdan, ne kadar sevinçli oldukları anlaşılıyor; transfer edileceğim bir sonraki kampın sonuncusu olduğu haberini almışlar.

Bu habere sevindikleri için onları kınayamam. Bana Ky'ı bulmam için bir şans verecek kadar aşka inandılar ama bu şansın ortadan kalkmasına üzülmüyorlar. Bunu denememe izin verdikleri için onları takdir ediyorum. Çoğu anne babanın yapmayacağı bir şey bu.

Aklımda Ky, kâğıtları iskambil kartı gibi karıştırıyorum. Yeni çalışma kampıma gönderilirken hava gemisinde saklansam, sonra da dış eyaletlerin üstünden geçerken kendimi bir taş gibi aşağı bıraksam ne çıkar sanki?

Diyelim bunu başardım; aradan geçen onca zamandan sonra Ky beni karşısında görse ne düşünür acaba? Her şey bir yana, beni tanır mı ki? Eskisinden farklı görüdüğümün farkındayım. Değişen sadece ellerim değil. Ağzına kadar dolu yemek porsiyonlarına rağmen, ağır iş yükünden ötürü kilo kaybettim. Toplum burada rüyalarımızı denetlemediği hâlde, uyuyamadığım için gözlerimin altı çöktü. Bizi pek umursamıyormuş gibi görünmeleri bazen beni kaygılandırır da, uyku etiketi takmadan uyuma özgürlüğüne sahip olmak güzel. Ranzama uzanıyor ve sürekli üzerimizde olan gözlerinden uzakta, toplumdaki çaldığımız eski ve yeni kelimeler ile o öpücüğü düşünüyorum. Gene de uyumaya çalışıyorum, sahiden çalışıyorum, çünkü Ky'ı en çok rüyalarım da görebiliyorum.

İnsanlarla ancak toplum bize müsaade ettiği zamanlar görüşebiliyoruz. Yüz yüze, iletişim cihazından ve mikro kart vasıtasıyla. Bir zamanlar toplum, vatandaşlarına sevdiklerinin fotoğraflarını yanında bulundurma izni veriyormuş. Sevdikleriniz ölmüşse yahut uzaklara gitmişse, resimlerine bakıp nasıl görüldüklerini hatırlayabiliyormuşsunuz hiç olmazsa. Oysa buna senelerdir müsaade edilmiyor. Hem toplum yeni eşlerin yüz yüze ilk buluşmalarından sonra birbirlerine resim vermeleri geleneğine bile son

verdi artık. Saklamadığım mesajlardan birinden öğrendim bunu: Eşleşme Departmanı, eşleşme için uygun görülen herkese şöyle bir duyuruda bulundu: “Eşleşme usulleri maksimum verimin sağlanması ve ideal sonuçların alınması için güncellenmektedir.”

Bizimkinden başka hatalar da mı olmuştu acaba?

Ky’ın yüzünü bir an için karşımda görmeyi dileyerek gözlerimi yeniden kapatıyorum. Fakat son zamanlarda ne zaman onu hayalimde canlandırmaya çalışsam görüntüsü eksik ve bulanık oluyor. Ky’ın şimdi nerede olduğunu, başına neler geldiğini, gitmeden önce ona verdiğim yeşil ipek kumaş parçasını saklayıp saklayamadığını merak ediyorum.

Tabii bana tutunmayı başarıp başaramadığını da.

Çantamdan bir şey daha çıkarıyorum. Kâğıdı ranzamın üstüne dikkatlice yayıyorum. Kâğıdın açılmasıyla bir yeni gül yaprağı çıkıyor ortaya; ona dokunmak tıpkı kâğıt sayfalara dokunmak gibi, pembeliği tıpkı kâğıt sayfalar gibi kenarlardan sararmaya başlamış.

Bitişimdeki ranzada kalan kız ne yaptığını fark ediyor. Bunun üzerine gene aşağı ranzaya iniyorum. Öteki kızlar sayfayı her çıkarışında olduğu gibi etrafıma topluyorlar. Bunu sakladığım için başımın derde girme ihtimali yok; yasa dışı ya da kaçak bir şey değil ne de olsa. Sonuçta resmî bir iletişim cihazından alınmış bir çıktı bu. Gene de burada mesaj dışında hiçbir şeyin çıktısını alamıyoruz. Elimdeki kâğıt parçasını değerli kılan da bu zaten.

“Sanırım bu ona son bakışımız olacak,” diyorum. “Kâğıt dağılıyor.”

“*Yüz Resim*’den birini yanımda getirmek hiç aklıma gelmedi,” diyor Lin gözlerini kâğıda dikmiş bakarken.

“Benim de öyle,” diyorum. “Bunu da bana biri verdi.”